

6.

ARCHA
∇ H J ∅ ∇

**Martin
Šinkovský**

**Smutek
suší v Elektře**

*Povídka na jednu
inkoustovou bombičku*

1. DĚJSTVÍ,

ve kterém se seznamujeme s rodinou Krulových

Drnt, drnt, drnt, drnt, drnt...

Je rok 2043 a je říjen. Dešťové kapky stále rychleji dopadají na plechový parapet a ztmavují jeho pozinkovanou omšelost. Na krátký, vlhký moment tak vypadá téměř jako nový. Oprýskaná fasáda kulturního domu Elektra je brzy po začátku deště poseta vlhkými fleky. Podzimní přehánka udělala z obřího neforemného domu smutného svědka pomalu končící lázeňské sezóny.

Padesátiletý Vincent Krul se podíval z okna a usmál se. Odpolední déšť čekal, takže si vzal dlouhý kabát s širokým límcem. Všiml si, že má ve své zkušebně dokonce i nějaký zapomenutý deštník. Vypnul elektronické klávesy, které byly společně s elektrickou kytarou a mikrofonom jeho živobytím. Oblékl si kabát, vzal deštník, zavřel za sebou dveře a zamknul na dva západy.

Když scházel ze schodů, oslnilo ho prudké zapadající slunce, které se opřelo do prosklených dveří. Vincent pro jistotu vyšel ven. Opravdu přestalo pršet. S deštníkem se mu domů tahat nechtělo. Do své zkušebny se taky vracet nechtěl. Rozhodl se, že deštník schová v zavřené šatně a zítra večer, až tu bude hrát, si ho u Livie vyzvedne. Chtěl světácky přeskočit výdejový pulník pobitý tmavou dýhou, ale polobotky se mu na podlaze z umělého mramoru smekly. Bolestivě si narazil hýždový sval. Trefil se dokonale. Zaskučel a chtěl rychle vstát. Když si ale všiml, že v atriu není ani noha, zpomalil. Sviný ho to bolelo, přesný koňar. Musel

se pomalu belhat, aby následky svého sportovního pokusu mírnil. Deštník pověšil úplně dozadu do šatny a velice opatrně se přesoukal zpátky přes výdejní pult. Po cestě domů se mu podařilo následky pádu rozchodit natolik, že to v jeho kroku nebylo znát. V předstíni jejich panelákové tří plus jedničky Vincent do svých nozder zhluboka nasál vůni včerejších karbanátků, které Anna ohřívala k dnešní večeři.

Když byla večeře na stole, přišel ze svého pokoje Vincent mladší. Ve svých patnácti letech měl pořád hlad. Naložil si čtyři karbanátky a hromadu vařených brambor s kmínem. Vše povitivě zalil tatarskou omáčkou. Anna synovo počínání sledovala se shovívavým pohledem. Její muž dával přednost plnotučné hořčici. Brambory si nenabral vůbec, mleté maso raději zakusoval chlebem. „Podařilo se mi tu aplikaci konečně nainstalovat,“ obrátil se mezi sousty na svého hltajícího syna. Do sklenice si nalil trochu piva a klidně čekal, až jeho potomek dožvýká a popadne dech. „Super, seš dobrej. A máš tu placenou verzi, jak sem ti říkal?“

„K čemu placenou, mně stačí ten základ.“

„Ale dyť tam jsou ty figurky prťavý a navíc maj vodoznak!“

„To je jedno, těm mojim posluchačům to bude stačit.“
„Ale tati... No jak myslíš.“

„Cos nainstaloval? Něco do koupelny?“ vložila se do rozhovoru paní Krulová. Byla o šest let mladší než její manžel, drobnější postavy. Přibývající léta jí neubrala ani ždibec přirozeného půvabu, který si uchovávala už od puberty a jímž v Luhačovicích lámala jedno muž-

ské i ženské srdce za druhým. „Tady mlaději mi ukázal skvělou věc pro moje hraní. Klávesový hologram. Normálně si tam nahraju kapely, zpěváky, zpěvačky. Pak je přiřadím k jejich songům, který hraju. A když je večer hraju, zjeví se mi ti muzikanti jako hologram, úplně skuteční. Maj asi třicet centimetrů, vypadaj jak zahradní trpaslíci a hrajou a zpívajou se mnou.“ „Akorát je tata škrtá. Kdyby zaplátl pár euro, mohl je mít v životní velikosti a bez vodoznaku,“ pokrčil rameny Vincent mladší a vdechl další bramboru obalenou tatarkou. „Prdlajz! Takhle to stačí,“ zabručel otec hudebník. „A navíc musíme šetřit,“ přitakala Anna, „ještě pár měsíců a budeme mít šanci na hypotéku a státní půjčku. Pak se konečně přestěhujem do vlastního. Ten domek na svahu je furt volnej.“

Anna se zasnila, lehce se usmála a ze sklenice usrkla pivo. V poklidu dovečeřeli, Vincent mladší se pak zavřel do svého pokoje, kde se oddával počítačovým hrám, které relativně pravidelně střídal se sledováním pornofilmů. Myslel si, že jeho rodiče o ničem neví, ale pletl se. Věděli to, ale ani na okamžik je nenapadlo, že by v tom mělo být něco špatného.

Otevřeli si ještě jedno pivo a pustili televizi, ve které běžel 372. díl jejich oblíbeného krimi seriálu, jehož název si nikdy pořádně nezapamatovali. Anna u něj vždycky usnula. Vincent ji pokaždé opatrně vzal do náruče a odnesl do postele. Když seriálová epizoda skončila, napsal na malý papírek, kdo byl zločincem a jak k němu vyšetřovatelé dospěli. Ten pak položil na kuchyňskou linku. Až bude Anna brzy ráno vstávat do práce, přečte si, jak to dopadlo. On bude ještě spát.

2. DĚJSTVÍ,

ve kterém zjišťujeme, jak Vincent Krul pracuje

Pokud by se tu noc někdo pozorně zadíval na oblohu, po chvíli by rozeznal temné, mohutné mraky, které svištěly po ještě temnější obloze. Vysoko na nebi fičel pořádný vítr, ale u země byl klid. Ale na tanečním večeru pod vedením Vincenta K. (jak hlásaly plakáty v Elektře) se nikdo, kdo se šel nadýchat čerstvého vzduchu a cigaretového dýmu, na oblohu nedíval. Přestože bylo v podstatě po sezoně, bylo natískáno. Těžká, dusná atmosféra plná tance a alkoholu. Vincent Krul za ty roky přesně věděl, jak si své publikum povodit. Už během první hodiny dokázal přesně definovat, jací lidé ten večer na Elektru dorazili. Jako vždycky převládali lázeňští hosté přibližně jeho věku a starší. Ti byli vždy hlavní skupinou jeho posluchačů, i když málokdo z nich byl na jeho vystoupení více než jednou. A na tomto faktu Vincent stavěl dramaturgii svého čtyřhodinového hraní (s přestávkami vždy po čtyřiceti minutách). Setlist v podstatě neměnil. Občas zahrál na přání, ale to jen v případě, kdy o to požádala žena, na kterou měl ten večer políbeno, nebo její kamarádka.

S plně automatizovanými klávesami a elektrickou kytarou s přednastavenými akordy a stupnicemi zvládl pokrýt veškeré hity 90. let minulého století, tedy doby, kdy jádro jeho posluchačů vnímalo hudbu nejintenzivněji, případně na ní jako na čerstvé retro dospívali. Sentiment po devadesátkách Vincenta živil. Vrcholným číslem každého vystoupení byl jeho

originální megamix složený z grungeových hitovek té doby. Při finálním hromadném skandování refrénu Smells Like Teen Spirit od Nirvany většinou padaly poslední zábrany.

Dnešní vystoupení obsahovalo jednu technologickou novinku. Prťavé hologramy blikavě poskakovaly po klávesách. V rámci demo verze předstíraly zpěv a hru na hudební nástroje. Vincentův závěrečný megamix tyhle figurky sice nezvládly, ale to nevdalo. Svou nedokonalou roztomilostí tyto průsvitné postavičky zaujaly především ženy, které tak chodily k Vincentovi blíž, a on si mohl pohodlně vybírat.

Dnes večer se zaměřil na kvarteto asi čtyřicetiletých lázeňských návštěvnic. O pauzách se postupně pracoval k jedné z nich. Dvačtyřicetiletá Edita ze Šumperka přijela na týdenní wellness pobyt, aby si odpočinula od manžela a dětí. Pila červené víno a Vincent ji zval na italský vermut.

„To jste vy!“ ukazovala Edita na prosklené dveře, na kterých byl plakát oznamující, že dnes hraje VINCENT K.

„To jsem já,“ přikývl Vincent.

Edita vyprskla smíchy: „Vincentká! Jste vtipnej, fakt!“ Vincent se usmál a objednal Editě další vermut.

„Tak já už zase musím na plac. Uvidíme se zase v pauze, OK?“

„Ahraješ taky skvěle. Zahraješ mi nějakou písničku?“

„Klidně. Jakou?“

„Hmm, teď mě nic nenapadá...“

„Tak až si vzpomeneš. Ještě budu hrát přes hodinu.“

(Nevzpomněla si.)

Při závěrečném grungeovém koktejlu už Edita poskakovala v první řadě. Její kamarádky už odešly. Vincent byl jejím jediným známým bodem v celých Luhačovicích. Snazší už to mít nemohl. Po vystoupení si s Editou ještě zašel na bar. Nepotřeboval už do ní lít další alkohol, ale chtěl nenápadně počkat, až se Elektra vyprázdní. Za celý večer už měl těch lidí plné zuby. „Tý jo, tady už nikdo není!“ zavyla polohlasem Edita, když se potácivě odvrátila od barového pultu.

„Však už tady zavírají. Ale můžeme ještě někde pokračovat, jestli chceš.“

„To se ví, noc je ještě mladá, no ni?“

„Tak dobře. Hele, máš něco v šatně?“

„Kabát.“

„Tak jdeme pro něj, ať může stará Livie taky domů.“

V šatně je přivítaly vodnaté oči namol opilé šatnářky ve vysoce důchodovém věku. Dlouze luštila obrovské číslo na malém lístečku, a když se jí to podařilo, jako by radostí nadskočila. Ačkoliv se zdálo, že musí každou chvíli upadnout, jistým krokem přinesla Editin kabát, ani moc nebloudila (kabát byl v šatně poslední). Odevzdala kus oblečení majitelce. Za celou dobu neřekla ani slovo, jen Vincentovi věnovala jeden dlouhý – snad i vyčítavý – pohled.

„Kam půjdem?“ otočila se Edita na Vincenta.

„Ještě vteřinku. Jen musím uklidit nástroje do zkušebny.“

„To se s tím někam potáhneš?“ zabručela zklamaně Edita.

„Neboj, Editko, mám zkušebnu tady v Elektře, támhle na konci chodby. Jestli chceš, popadni kytaru, já vezmu klávesy. Je to skoro po cestě.“

„Tý jo, ty tady máš zkušebnu? Můžu ji vidět? Prosím!“
„Však povídám, vem kytaru a jdeme! Za mnou, pochodem v chod!“

Vincent měl Editu, kde potřeboval. Ani si nevšiml, že mezi návštěvníky Elektry byla celý večer i jeho manželka Anna. Odešla až mezi posledními a svého muže celou dobu mlčky pozorovala. Vypila dvě kávy a jedno malé pivo.

3. DĚJSTVÍ,

ve kterém se seznamujeme s Vincentovými kamarády

Každé úterní ráno sbalí Vincent jednoduché rybářské náčiní, sedne na kolo a jede na přehrady. Má tam své místo, kam nikdo jiný nechodí. Ryby tam totiž vůbec neberou. Vincentovi je to ale upřímně jedno. Nevadí mu, že za ty roky do jeho háčeků nečukla ani mřenka. Byl rád, protože pak by se s ulovenou rybou musel mořit. I kdyby ji chtěl pustit na svobodu, byla by s tím práce. On hledal klid, ale úplný. Kdysi četl nějaký text, ve kterém Karel Čapek popisoval, jak těžké až nemožné je nicnedělání. Od té doby se o to pokouší. Byla to jeho soukromá nirvána. Hodiny proseděl u přehrady a snažil se nedělat nic.

Když bylo kolem poledne, sbalil si náčiní a šlápl do pedálů. U Šímů už u stolu seděla stálá sestava jeho kamarádů. Miloš a Luboš se cpali vepřovou pečení s knedlíkem a se zelím, Vencoš zrovna dojedl játra na cibulce s rýží. Všichni před sebou měli půllitr s pivem. Vincent si taky jedno objednal a k jídlu si dal játra. „Tak co, berou?“ zašklebil se Luboš s pusou

plnou zelí. „Berou! Ale jinejm!“ Dlouhý roky stejná otázka a stejně stejná odpověď. Uvítací rituál měli za sebou. „Jak je v důchodu, Vencošu?“ Vincent se rozložil na vrzající židli. Vencoš byl z jejich party nejstarší a už dva týdny byl v důchodu. „Na hovno, kamaráde! Člověk si zrovna zvykne chodit do práce, a oni ho pošlou do důchodu.“

„Aspoň něco sa tu změnilo. Vencošu, tvoj důchod je jediná změna, která sa v Luhačovicích za poslední dobu stala, vole!“ zasmál se Luboš a pokračoval: „No, nemám pravdu?! Je rok čtyřiatřicet, už bude končit, a kurva, do Luhačovic furt jezdí dieslový mašiny! Už aj v tom Brně maj kousek metra. My tu furt smrdíme s naftou, no nemám pravdu?!“ Luboš se rozhlédl, co na to ostatní. Jen krčili rameny, Miloš se věnoval vepřovému, Vincent játrům a Vencoš pivo. „Avečeřu, která ta nezruinuje, si po devátý večer nikde nedáš. Můžeš leda salámovku tady v Merkuru!“

Otlý Miloš zbystřil. Luboš mluvil o jídle. Bylo vidět, jak si v hlavě pomalu převíjí Lubošovu promluvu, kterou poslouchal jen na půl ucha. „Co máš proti salámovce?“ ohradil se, když mu všechny obvody sepnuly. „Nech to bejt,“ mávl rukou Luboš a dopil pivo. Objednal si další. „Hele, Vincku, ty se zase ksichutíš, že tys zase ňákó klofnul?“

„Chlapi, Edituška! Ale ta vám byla takováhle!“

Miloš, Luboš i Vencoš si mlsně poposedli a židle postřčili ke stolu, co jim jejich vypracovaná těla dovolila. Vincent si je pohledem zkontroloval a začal.

„Čtyřicítka, ale, pánové, pružná jako nějaká dvacítká. Blondýnka, malá, hubená, ale na těch správných

místech tučná jako selátko.“ Vincent rukama naznačil mohutné polokoule na hrudníku a zadku. „A jak... jak... jaks jí to tentononc... A jak ona tobě?“ vrtěl se Miloš, který byl jako vždycky nejvíc rozhicovaný. „Normálně jsem ji vzal do kutlochu, jakože uklidíme nástroj. Nalil jsem štamprli. Pak že jestli se může osprchovat. Ta sprcha, chlapi, to je nejlepší magnet. Když ji vidí, každá se chce hned sprchovat. A kerá ne, tak ta mi stejně nechce dát. A když byla ve sprše, prej jestli bych jí neumyl záda. Tak jsem nastoupil, celou ji namydlič a pustil se do ní jako pneumatický kladivo ještě tam. Pánové, ta to chtěla! Byla hotová ještě ve sprše.“

„A byla dole jakože ten bobr, nebo...“

„Hladučká a štavnatučká jako zralá broskvička, kluci.“

„No, a co ty? Ona ti to pak... Jak?“

„Ani kapka jí neutekla. Vysála mě jak stará o sobotách obýván.“

Vincent klidně dojedl játra s rýží a napil se piva. Ostatní mlčeli. V hlavách se jim přehrávalo, co jim jejich kamarád právě popisoval. Teprve když každý z nich ve své hlavě dospěl k imaginárnímu orgasmu a ejakulaci do úst krásné blondýnky, ožili. Kolem jejich stolu se opět rozproudil skutečný život plný moudrosti.

„Společnost se topí ve sračkách,“ zabručel Vencoš.

„Prosimtě! Tohle meleš už dvacet let. A zatím jsme se furt neutopili, držíme,“ mávl rukou Luboš.

„Jenže se topí a jednou se utopí! Všecy ty krize s penězma, přírodou, hypotékama, plynem, elektrinou... To nás utopí!“

„Ale to už budem dávno scíplí. A nekušni poradí!“ nedal se Luboš a otočil se k Vincentovi, čímž dal jasně najevo, že už se o tom nechce dál bavit.

K výčepu přišel asi pětatřicetiletý tmavovlasý muž v džínách a polokošili, kterou v nich měl zastrčenou. Tonda Peří byl majitelem Elektry a s Vincentem se pozdravil pokynutím hlavy. Objednal si malé pivo a fernet. Panáka do sebe otočil hned, s pivem si přisedl k Vincentovi a jeho kumpánům.

„Jak šlape zábavnej byznys, kolotočáři?“

„Na kokot, chlapi.“

„Jak to? Dyť ti tady Vincentka plní sály,“ divil se Luboš.

„Vincent je dobřej, to je sichr, ale jinak to stojí za vyližprdel.“

„Takhle kafráš furt, Toncku. A přitom máš každou chvíli nový bávo!“ zamlaskal Vencoš.

„Ty volé, víš, co je se vším tím sraní? Hygiena, cajti, město, ty vole, smažky, nacamraný děcka...“

„Nacamraná Livie,“ skočil mu do řeči Luboš. „Hele, proč si tam tu vyzobanou násosku vlastně furt držíš?“

„Di do prdele, Lubošu! Na Livii nešahej, víš hovno, co vona musela prožít, jakěj měla život!“

„No dobře, dobře, sa hned nenasírej,“ vycouval Luboš.

„Ty, Toncku?“ Luboš si poposedl a spiklenecky zamrkal na své kamarády u stolu, „a není ona tvoje tajná to... metresa?“

„Co?“

„No, von myslí jakože matrace, jestli jako nezkoušíš, jaký má bábrle pružiny,“ snažil se vysvětlit Miloš.

„Vy ste fakt kretění, volové! Musím jít na radnici. Primátor má jakýsi kulturní vize, debil.“

Tonda Peří dopil pivo a odešel. Ostatní si objednali ještě jedno.

REKLAMNÍ PAUZA

Cestujete do zahraničí? Hrozí vašim zakázkám prodlení a vaší firmě insolvence? Spadáte pod vládní nařízení o branné povinnosti? Neváhejte a svůj život si pojistěte u Panslovanské vzájemné pojišťovny! PVP se postará o vás i pozůstalé! PVP – jednička na našem trhu!

Stěhujete se za prací? Nezvládáte splácení nájmu a našli jste si jiné bydlení ve vedlejším městě? Banka vám zrušila hypotéku? Bojíte se, že skončíte pod mostem? Na chodníku? Využijte služeb Virtuální realitní kanceláře! Stovky nabídek každý den! Stovky spokojených klientů! Ozvěte se VRK! Zaručíme vaši spokojenost za vaše peníze.

Rozšířte svůj spotřební koš o Náš farmářský nesýr vyrobený z fermentovaných sójových bobů pěstovaných na našich polích. Náš farmářský nesýr je chutný, zdravý a dostupný v pestré paletě tří příchutí. Kupujte Náš farmářský nesýr!

KONEC REKLAMNÍ PAUZY

4. DĚJSTVÍ,

ve kterém do Luhačovic přijíždějí studentky

Uplynul jeden rok. V Luhačovicích a životě místních obyvatel i lázeňských hostů se nic podstatného nezměnilo. Na recepci hotelu Radun se právě přihlašovaly tři vysokoškolačky, které se potřebovaly dva týdny v klidu učit na státnice. Příjemně se usmívající zaku-lacená recepční předdůchodového věku si z jejich průkazů zapisovala údaje a zároveň je informovala: „Snídaní podáváme od 7.00 do 10.00, večere pak od 17.30 do 20.00. Máte apartmán číslo 101. Příjemný pobyt, slečny.“

Než si Nora, Zora a Dora ve svém hotelovém pokoji vybalily, byla už tma. Dnešní večeri ještě neměly zaplacenou, vystačily si se svačinami z domova. K nim si otevřely láhev vína. Poté unaveně usnuly v čistě povlečených postelích.

Automat na espresso a horkou čokoládu, horká voda na čaj, mléko, med, cukr, citrony, jogurty bílé i ochu-cené ovocem či čokoládou, čerstvé ovoce a zelenina, sladké i slané pečivo mnoha druhů, máslo, pomazánky, vejce míchaná, vařená natvrdo, volská oka, párky, šun-ka, suché salámy, sýry tvrdé i tavené, plísňové i čerstvé, paštiky, džusy všech barev, minerálka, marmelády, po-vidla, ovesná kaše, müsli, cornflaky... Když chvíli po osmé ráno sešly studentky do hotelové jídelny na snídani, zarazily se. Takovouhle hostinu nečekaly. S chutí zasedly ke stolu, pohledem zkontrolovaly ostatní hote-lové hosty, aby se ujistily, že tohle všechno je opravdu pro ně. Pak se pustily do jídla. Bufet doplňovala stejná

paní, která je předchozího večera zapisovala na recepci. Nora využila jejího přívětivého výrazu, a když ostatní hosté ze snídaně odešli, osmělila se.

„Tyhle hody tady máte každý den?“

„Jak to myslíš, děvchenko?“ usmála se recepční.

„No tenhle raut jako pro římského císaře,“ ukázala Nora kolem sebe. „Máslo, pravá káva, sýry, v párcích je maso... To přece není běžné.“ Recepční se roz-hlédla po jejich standardní snídaňové nabídce: „To je jednoduché. My jako lázně spadáme pod MDO.“

„Pod co?“ vmísila se do hovoru Dora.

„MDO, Mimořádné důležité obce. To jsou města s výjimečnou důležitostí pro fungování státu, braly jsme to ve třetáku,“ osvěžila Doře paměť Zora.

„Přesně tak. Takže u nás je zásobování poněkud lep-ší než jinde a úplně jiné než v takových svobodných městech, br,“ otrásla se recepční při pomýšlení, jak to v oněch městech asi musí vypadat.

„A nevádí, že jste tak blízko hranic? Není tady moc nebezpečno?“ zajímala se Zora.

„Člověk uvykne všemu. Ale tady je klid, nejsme úplně na hranicích. Víc na východ je to o dost horší, tam bych žít nechtěla. Třeba na Žitkově!“

„To je to tam tak špatný?“ zeptala se Nora.

„Tam je všeho málo. Lidí, jídla, naděje. Jen zlé krve je tam dostatek. Ale to se nás rozhodně tady v Luha-čovicích netýká. Vy navíc máte zaplacený zlatý pobyt s kompletní polopenzí, jste naši VIP hosté,“ zasmála se recepční a zmizela v kuchyni.

„Jdeme se učit!“ zavelela Nora a studentky vyrazily do svého pokoje.

Středa podvečer.

Anna Krulová se vrací z práce domů. Vincent měl za ty roky společného soužití skvěle nastavený senzor, který mu v hlavě pípнул i tentokrát. Poznal, že je jeho žena unavenější než obvykle. Připravil večeri a po jídle uklidil v kuchyni. Anna jeho počínání sledovala s úlevným úsměvem. Sedla si k televizi a pustila společenskou estrádu s edukativním podtextem. Krul mladší se zavřel ve svém pokoji a hodlal vyjít ven až ráno. Vincent nasypal do misky solené oříšky, manželce i sobě nalil sklenici piva a přisedl na gauč. Chroupali oříšky, upíjeli pivo a bavili se u televizního programu. Asi za dvacet minut Anna spokojeně usnula. Vincent ji nechal čas, aby byl její spánek tvrdší, pak ji něžně vzal do náruče. Věděl, že jeho žena v této chvíli spánek jen předstírá, a Anna věděla, že její muž to ví, přesto dál simulovala hluboké spaní. Vždycky to tak bylo. Ale jim to nevadilo, byl to jejich společný intimní moment, na který se oba vždycky těšili. Vincent ženu uložil do postele a vrátil se k televizi, pivu a oříškům. Dodíval se na estrádu a pak se ještě podíval na starou černobílou komedii s Oldřichem Novým. Šel spát až po půlnoci. Na rozdíl od Anny ráno nemusel vstávat.

5. DĚJSTVÍ, ve kterém se role obrátí

Noře, Zoře i Doře dny plynuly jeden stejně jako druhý. Dopoledne ležely v knížkách a skriptech. Po obědě se prošly po kolonádě. Ale jen na chvíli, času

bylo málo a učení hodně. Až do noci zase byly ponořené do studia paragrafů a právních dějin.

„Už toho mám plný brejle,“ vzdychla Dora a promnula si pomněnkové oči.

„Já taky,“ zafuněla Zora.

„Pojďme dneska na pivo!“ navrhla Nora a s demonstrativním bouchnutím zaklapla učebnici moderního práva Evropské unie.

Podzimní paprsky vytahovaly barvy okolních kopců do absurdně pestrého jasu. Dora si pomyslela, že kdyby to nebylo skutečné, nikdy by nevěřila, že příroda může být takhle barevná. Kdyby viděla fotku nebo namalovaný obraz, povýšeně by nad ním pokrčila nos jako nad prvotigovým kýčem. Ale takhle, ve skutečnosti... Zastavila se, zhluboka nadechla a ještě jednou se rozhlédla. Zapadající slunce během těch několika chviliek dokázalo změnit celou scenérii, kopce získaly oranžový filtr. Dora se rozběhla, aby dohnala kamarádky. Mířily lesoparkem na kolonádu. Tam se rozhlédly, aby se rozhodly, kam na to pivo jít. Nakonec se rozhodly pro Racka, kterého si všimly už dřív, ale ještě ho nezkusily.

V Rackovi bylo plno a docela živo. Na mikropódiumu u malého parketu stál nějaký olysalý padesátník s elektrickou kytarou a klávesami. Hrál jakési staré hity a v prostoru k tomu určeném se svíjel hlouček tanečníků a tanečnic.

Děvčata ulovila poslední volný stůl, který byl naštěstí dostatečně daleko od hudební produkce. Objednaly si pivo, boršč a tatarák s topinkami a česnekem. Pak si Zora na stole všimla cedulky, která ohlašovala, že

dnes hraje živá hudba, za což jim budou automaticky účtována dvě eura na hlavu. Zora pokrčila rameny a všechny se zasmály. Napily se čerstvě natočeného piva a pustily se do polévky, kterou jim servírka přinesla současně s pitím. Dostatek všeho a až jakási samozřejmá opulentnost života místních je nepřestávaly fascinovat. Dora i Nora už domů poslaly několik lahůdkářských balíčků. Zora nic neposlala, její rodiče byli velmi bohatí (bez mrknutí oka své dceři i jejím kamarádkám zaplatily tento pobyt) a přiznání vlastního hmotného nedostatku (neboť ani hodně peněz často nic nevyřešilo) bylo pod jejich úroveň.

Vincent si těch tří holek všiml hned, jak vstoupily do restaurace. Byly o generaci mladší než jeho obvyklé publikum. Věděl, že do Racka přišly náhodou a určitě ne na jeho vystoupení. I když už měl svou dnešní oběť vybranou – poněkud oplácanou tmavovlásku, která si pramen vlasů obarvila na fialovo, asi na přípomínku punkového mládí, jež prožila někdy před třiceti lety – rozhodl se, že to zkusí na jednu z těch tří mladých. Schválně, jestli to v něm ještě je. Bylo mu jedno, která z nich to bude. Jejich mládí překrylo jakékoliv případné fyzické nedostatky. Na tu, která se v příhodnou chvíli oddělí od stáda, zaútočí.

Určujícím momentem se ukázala jedna z pauz na cigaretu. Vincent postával venku, kouřil a očima přes velká okna hlídal svou aparaturu. „Neměl byste taky jednu?“ ozvalo se vedle něj. Byla to jedna z těch tří mladých holek. Krátké tmavé vlasy, světlé (snad modré) oči, drobné tělo, hezký úsměv. Vincent byl spokojený. Vytáhl krabičku a nabídnutou cigaretu

Doře zapálil starožitným benzínovým zapalovačem. Pak už šlo všechno jako podle nikdy nenapsané učebnice nezávazného flirtování s vidinou finálního pohlavního spojení. Vincent s bohorovností lázeňského šviháka Doře objednával různé alkoholy exotických značek a Dora se nechala ochotně hostit. Po pěti drincích se jí dokonce začala líbit i ta diamantová náušnice, kterou měl Vincent v levém ušním lalůčku. Přemýšlela, jestli to je pravý diamant, ale bála se zeptat a sama později usoudila, že pravý být nemůže. Se spolužačkami se Dora domluvila, že se do hotelu vrátí po vlastní ose. Nora jen pokrčila rameny, Zora trochu žárčila. Závěrečný Vincentův megamix si na parketu užily všechny tři.

Po svém vystoupení Vincent ještě na chvíli Doru zasekl na baru. Dal tak jejím kamarádkám možnost čestného ústupu. Využily ho beze zbytku.

Když Vincent s Dorou Racka opouštěli, bylo v restauraci ještě několik hostů. Kdyby se po nich Vincent podíval pořádněji, možná by si všiml, že v tmavém rohu sedí jeho žena Anna, popíjí tonic a čte si povídkovou knížku.

„Kam půjdeme?“ zeptala se Dora, když se venku nadechla chladného nočního vzduchu.

„Jen bych si to potřeboval hodit do zkušebny a pak někam na panáka, co?“ Vincent ukázal na záda, kde se mu ve futrálu pohupovala kytara.

„A co klávesy?“

„Ty vezmu zítra.“

Chvilí šli mlčky vedle sebe. Dora cítila, že by měla něco říct.

„Máte tady fakt krásnou kolonádu. Chodím se po ní procházet každý odpoledne.“

„Vidíš, já po kolonádě nešel za světla už aspoň deset let. Mám dojem, že je to jen pro turisty.“

„A kde vlastně máš zkušebnu?“

„Tady kousek v Elektře.“

V Elektře vrcholila tradiční sobotní diskotéka. Mladí lidé i lovci rychlých vztahů z řad kmetovitých lázeňských hostů se potáceli prostorem a u Vincenta i Dory vyvolávali pobavené úsměvy. Vincent pozval Doru na panáka, aby ukázal své výsadní postavení v tomto domě.

„Hodím tu kytaru k sobě. Počkáš tady?“

„Půjdu s tebou. Chci vidět, jaký to tam máš.“

„Fajn, hele, jestli chceš, vezmu nějaký bublinky. Tondo, dej mi flašku dobře vychlazeného šáňa a dvě skleničky a napiš i to k ostatnímu.“

Potom společně s Dorou zapluli do jeho kutlochu. „Jé, ty tady máš i sprchu? Můžu se osprchovat? Na té diskotéce bylo hrozný dusno.“ „Udělej si pohodlí, Dorko,“ zasmál se Vincent. Zatímco otevíral láhev laciného sektu, začala se Dora kolem něj svůdně ovíjet a odhazovat jednotlivé kusy oblečení. Než nalil skleničky, tančila kolem něj úplně nahá. Elegantně zaplula do sprchy, zataáhla za sebou neprůhledný pogumovaný závěs, který byl lehce cítit plísni, a pustila vodu. Vincent opatřeně zůstal stát a zmateně se rozhlížel. Nevěděl, co má dělat. Zpoza závěsu vystřelila Dořina mokrá paže a prsty naznačovala, aby šel Vincent za ní.

„No tak? Kdo mi namydlí záda?“

„U... už... už jdu...“

Vincent vypadal jako vyřezávaný svatý v nedalekém kostele. Když se začal hýbat, připomínaly jeho pohyby zpomaleného robota. Skleničky se sektem položil na stůl. „No tak, dělej, Vinnie, v některých úsecích tu je už dost vlhko... Abys nepřišel pozdě,“ vábila Dora svou oběť. Ale marně, Vincent potichu opustil svou zkušebnu. Zastavil se v šatně. Chtěl Livii poprosit, aby jeho kutloch zamkla, až ji ona slečna opustí. Liviiiny oči se topily v alkoholu a myšlenky jí létaly ve vlastní vzdálené minulosti. „Mrtví! Proč mrtví nemůžou umřít?“ Vincent se rozal, ale neměl čas a chuť dešifrovat její myšlenkové pochody. Plácl klíčkem o desku šatního pultu a vypařil se.

6. DĚJSTVÍ, ve kterém Vincent opět vypráví o svých dobrodružstvích

V úterý měli U Šímů sekanou svíčkovou. To si dali všichni, i Vincent, když se vrátil z ryb. Jako obvykle nic nechtyl a byl za to rád. Řeč se rychle stočila k Vincentovu nejnovějšímu zárezu v oblasti sexuálních dobrodružství. „Chlapi! Tentokrát to bylo fakt něco n e u v ě ř i t e l n ý h o. Třiadvacet roků, studentka práv z Prahy. Nevím, co teď právnicka na školách učeť, ale ona uměla snad úplně šhecko. A jak vám byla pružná, ty vole, to jsem nežral. Normálně z ničeho nic udělala most a já měl tu její voňavou buchtičku v puse. Jak ta skučela. Udělala se aspoň pětkrát. A finále pěkně tvrdě zezadu. Měl jsem dojem, že překři-

čí i tu muziku v sále. Ale, bacha, to nebylo všechno. Ona mi to udělala nohama! Normálně mi ho vzala do prstů a jela, to byl názez!“

„Kecáš!“ přerušil ho Luboš.

„Nekecám, byl jsem dvakrát. Jednou nohama a pak jsem se jí vycákal na záda, když jsem do ní bušil jak do nadržený čuby. Nenasytná fenal!“

„Holt mládí,“ mlaskl zasněně Vencoš.

U vedlejšího stolu se někdo nespokojeně zavrtěl. Byla to Livie. „Vincente, poslechni, jaks na začátku říkal, že tomu neuvěříme, tak bych tě vzala za slovo.“ Vincent se zarazil a podíval se na starou šatnářku, která vypadala jako gumový pajdulák. Hlavu si snažila podepřít dlaní, ale loket jí každou chvíli smekl z desky stolu. „Nevšímej si jí, je našrot,“ mávl rukou Miloš. „Spíš řekni, jaký měla kozy. Velký melouny, malý kadlátko nebo tak nějak akorát?“

„Možná jsem opilá. No a co?! *Nikoho se neprosím, aby mi odpouštěl! Nikoho – ani Pánaboba! Já si odpustím sama.*“ Kumpáni se u svého stolu rozpačitě podívali jeden na druhého. Nikdo z nich nevěděl, co říct. Popravdě ani netušili, o čem to Livie mluví. „Vaši slepotu nevymýtí ani ten líh, co chlemtáte. Žluklé maslo ucpalo vaše mozky, tučné maso nacpalo vaše břicha. Jste poslušní jako bejčci před porážkou.“

Do hospody vešel Tonda Peří: „Livie, tady jsi! Už dvě hodiny tě hledám. Ty teda vypadáš.“

„Prosím tě, Toncku, odved ji domů. Zase má ty svoje promluvy z deliria,“ zabručel Miloš, který stále toužil po pikantních detailech Vincentovy poslední milostné avantýry. „Pojd, Livie, odvezu tě domů,“ Tonda

vzal starou paní něžně za rameno. Ta se ošila a jeho ruku shodila. „Nikdo! Nikdo tady z vás neví, co je to opravdová láska, co znamená milovat. Jak velká obět to je, jaké utrpení. *Já nesmím milovat. Mrtví jsou silní, příliš silní.*“

Tondovi Peří se konečně podařilo Livii zvednout od stolu a vzít do auta. Kumpáni chvíli hleděli k východu z hospody. Pak se Miloš obrátil na Vincenta: „Tak ty její kozy, jaký je měla?“

7. DĚJSTVÍ, ve kterém to všechno nějak dopadne

Nedělní večer v Elektře jako vždy patřil Vincentovi. V tento den na jeho muzicirování chodili téměř výhradně lázeňští hosté, kteří v sobotu nastoupili na svůj léčebný nebo dovolenkový turnus. V neděli měl Vincent největší výběr své oběti. Nováčky byli celí nadržavení na lázeňská dobrodružství a plnými doušky si užívali lázeňského kvasu a blahobytu. Dnes to nebylo jinak. Na tanečním parketu se v rytmu věkem provedených hitů svíjela pestrá směs tanečnicků a především tanečnic rozličného věku. Od mladistvých čtyřicítek přes pevné padesátky až po několik výjimečně zachovalých šedesátek. A všechny je měl Vincent před sebou jako na hodovním tácu. Jen si vybrat.

Stačilo, aby pustil holografické 3D modely muzikantů, a ty nejkurážnější návštěvnice okamžitě začaly výrazně zmenšovat svůj osobní prostor ve prospěch těsnějšího kontaktu s Vincentem. Jenže ten dnes na nějaké cizí ženské neměl ani pomyslení. Byl bez ná-

lady a hrál naučeně, mechanicky. Ne, že by to znělo špatně. Za ty roky se už dokonale naučil všechny postupy. Publikum, které ho navíc slyšelo poprvé, mu zobalo z ruky. Ale personál v Elektře to postřehl. Nejvíc asi Livie, která ze šatny sledovala, jak Vincent o pauzách chodí ven kouřit, a flirtovací nálety odbyvá zdvořilými úsměvy. To jí však nebránilo v tom, aby do sebe obracela jednu kořalku za druhou. Nebylo ještě deset večer a už v šatně klímbala na polstrované sesli. Publikum dnes bylo opravdu natěšené na plnokrevný retro večírek a Vincent jejich tužby dokonale saturoval. Při Red Hot Chili Peppers se dokonce dva relativně mladí muži pokoušeli o breakdance. Finální směs grungeových hitů zase otrásala celou Elektrou. Kdyby to bylo povolené, dokonalou tečkou za skvělou nocí by byl ohňostroj. Takhle se jen rozsvítilo v sále a Vincent vypočil své náčiní z elektřiny. Na baru si objednal pivo. Hned se k němu přitočilo několik nových a nažhavených fanynek. Vincent se s úsměvem omluvil a zmizel ve svém kumbálu. Tam si ztěžka sedl do ošoupaného koženého křesla a pomalu upíjel pivo, jemuž rychle spadla pěna. Přemýšlel, jestli ho ta jiskra opustila navždycky, nebo se za chvíli zase vrátí. Co bude chlapům vyprávět v hospodě? Co by, bude si vymýšlet jako vždycky, jen teď bude muset trochu víc přitlačit na vlastní fantazii. Přece jim nepoví pravdu. Že se nikdy žádné nedotkl. Že ho to nikdy ani trošku nelákalo, protože miluje svoji Annu. To jim nemůže udělat. Hlavně Milošovi, který na jeho historkách postavil veškerý svůj sexuální život starého mládence, jenž nikdy nebyl se skutečnou ženou.

Dopil pivo a vstal. Zase si něco vymyslí. Kamarádi se po pravdě ani nepídí, nechtějí ji znát. Když se vracel k baru, stála tam jeho Anna. Usmívala se. Vincent zkameněl.

„Co tady...?“

„Čekám tu na tebe, Vincku.“

„Ale, Aničko, já nikdy... ty historky...“

„Já vím. Všechno vím. Půjdeme domů?“

„Ještě musím uklidit nástroje... Ale prd, udělám to zítra.“

„Pomůžeš mi do kabátu?“

Přesunuli se k šatně. Opilá Livie Anně podala kabát a Vincent jí pomohl s oblékáním.

„Moc ti to sluší, Andulko.“

„Děkuji, Vincku.“

„A v úterý ráno tě vezmu na ryby. Třeba konečně něco chytím.“

„Ale já neumím jezdit na kole.“

„Naložím tě na štangli.“

„Vezmu si v práci náhradní volno.“

„A jo, vlastně...“

KONEC

*Texty kurzívou jsou z divadelní hry Smutek sluší Elektře
(Eugene O'Neill, český překlad Jan Grossman)*

Nadační fond
Pramen Luhačovice
Pramen Luhačovice
Foundation

www.pramenluhacovice.cz

THIENEN * SERÉNYI
SPRÁVA MAJETKU THIENEN - SERÉNYI S.R.O.

Martin Šinkovský
Smutek suší v Elektře

ARCHA

Δ R C H Δ

www.nakladatelstviarcha.cz

Nadační fond Pramen Luhačovice

Nadační fond Pramen vznikl za účelem podpory rozvoje otevřené občanské společnosti v Luhačovicích a okolí. Kromě jiných aktivit pořádá na zámku Luhačovice literární rezidence a vydává drobná díla vzniklá v rámci rezidenčního pobytu. Fond tak navazuje na tradici působení významných spisovatelů, básníků a jiných umělců v Luhačovicích.

6.

Martin Šinkovský

**Smutek
suší v Elektře**

Od narození (*1979) ukrutně líný člověk, který sám nechápe, jak se dostal k psaní. Snad mu vyhovuje, že mu do toho lidi moc nekecají. Když přijde řeč na komiksy, stává se z něj urputný zastánce propracovaných scénářů a mnohvrstevnatých příběhů, které by rád napsal, ale naráží na to, že je prostě líný. Na univerzitě v Olomouci se přilepil na kreslíře TICH0762 a dodnes parazituje na jeho schopnostech. Mezi jejich společná díla patří komiksy *Slavika*, *Trikolora* a *Mlžný ostrov zbarvený do ruda* a knihy pro děti a dospívající *Průsvitní*, *Hvězdonauti*, *Městečko Kytice*, *Chodil obr po zemi* nebo *Lapálie v Lampálii* a *Lampálie v obrožení*.

Martin Šinkovský